

Daniels bok – nummer etthundrafemton

Att uppenbara den sista generationens profetiska kännetecken

Jeff Pippenger

2024-03-04

I den sista generationen av ett folk som blir förbigånget identifieras vissa profetiska kännetecken. De är då ett huggormssläkte, ty de har format Satans karaktär. De är ett släkte av äktenskapsbrytare, ty de har ingått ohelgade förbindelser med Guds fiender. De har nått en punkt där de ser men inte kan förstå, de hör men inte kan uppfatta, ty de är oomvända, vilket framställs som att deras hjärtan har blivit feta. Mose tog först upp just detta fenomen.

Och Mose kallade till sig hela Israel och sade till dem: Ni har sett allt vad Herren gjorde inför era ögon i Egyptens land med farao och med alla hans tjänare och med hela hans land, de stora prövningar som dina ögon har sett, tecknen och dessa stora under. Men Herren har inte gett er ett hjärta att förstå, ögon att se med och öron att höra med, ända till denna dag. 5 Moseboken 29:2–4.

I det första omnämnandet av det laodiceiska fenomenet att se och höra är det som Guds folk är oförmögna att se tecknen och underverken i sin grundläggande historia. Jeremia identifierar fenomenet som ett kännetecken hos de ”fåvitska jungfrurna” i de sista dagarna, och som en framställning av de fåvitska jungfrurnas vägran att ta emot de tre änglarnas budskap, vilket börjar med den första ängeln förkunnelse att frukta Skaparen Gud. På grund av detta uppror mottar de inte det sena regnet.

Förkunna detta i Jakobs hus och kungör det i Juda, sägande: Hör nu detta, du dåraktiga folk, utan förstånd, som har ögon men inte ser, som har öron men inte hör: Frukta ni inte mig? säger Herren. Skall ni inte bäva för mitt ansikte, jag som har satt sanden till havets gräns genom en evig förordning, så att det inte kan överskrida den? Och fastän dess vågor häver sig, förmår de dock inte något; fastän de dånar, kan de ändå inte gå över den. Men detta folk har ett avfälligt och upproriskt hjärta; de har fallit av och gått sin väg. Inte heller säger de i sitt hjärta: Låt oss nu frukta Herren vår Gud, han som ger regn, både höstregn och vårregn, i sin tid; han bevarar åt oss de fastställda skördeveckorna. Era missgärningar har vänt bort detta, och era synder har undanhållit det goda från er. Jeremia 5:20–25.

Hesekiel identifierar dem som uppvisar de egenskaper som representeras av att se och ändå inte förstå såsom ett upproriskt hus. De är ett upproriskt hus som inte vill se historien om sina grundvalar, som är dåraktiga jungfrur, som är oomvända därför att de förkastar den första ängeln budskap, vilket är att förkasta dem alla, ty om ni inte tar emot den första ängeln budskap, kan ni inte ta emot det andra eller det tredje. I detta tillstånd hålls det sena regnet tillbaka från dessa jungfrur under det sena regnets tid. Efter att Jesus hade behandlat denna egenskap i sin framställning, gick han sedan vidare till att lägga fram liknelsen om såningsmannen.

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det. Hör därför liknelsen om såningsmannen. När någon hör ordet om riket och inte förstår det, då kommer den onde och rycker bort det som blev sått i hans hjärta. Denne är den som fick säden sådd vid vägen. Men den som fick säden sådd på stenig mark är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje; men han har ingen rot i sig själv, utan består endast för en tid. När sedan bedrövelse eller förföljelse uppstår för ordets skull, kommer han genast på fall. Den som fick säden sådd bland törnen är den som hör ordet; men denna världens bekymmer och rikedomens bedräglighet kväver ordet, och han blir utan frukt. Men den som fick säden sådd i den goda jorden är den som hör ordet och förstår det; och han bär också frukt och ger avkastning, den ene hundrafalt, den andre sextiofalt, den tredje trettiofalt. En annan liknelse frambar han för dem och sade: Himmelriket är likt en man som hade sått god säd i sin åker. Men medan människorna sov, kom hans fiende och sådde ogräs bland vetet och gick sedan sin väg. Men när strået sköt upp och bar frukt, då visade sig också ogräset. Husbondens tjänare kom då fram och sade till honom: Herre, var det inte god säd du sådde i din åker? Varifrån har den då fått ogräs? Han sade till dem: Det har en fiende gjort. Tjänarna sade till honom: Vill du då att vi går och samlar ihop det? Men han sade: Nej, för då kan ni, när ni samlar ihop ogräset, rycka upp också vetet tillsammans med det. Låt båda växa tillsammans ända till skörden. Och vid skördetiden skall jag säga till skördemännen: Samla först ihop ogräset och bind det i knippen för att bränna upp det, men vetet skall ni samla in i min lada. Matteus 13:16–30.

De oförståndiga är ogräset, och de visa är vetet. I liknelsen om de tio jungfrurna är det innehavet av olja som visar skillnaden mellan de två klasserna, och när det gäller vetet och ogräset grundar den sig på huruvida säden, som är ordet, förstås. Det första omnämmandet hos Mose av en klass som inte skall se och därför inte förstå, framställer det budskap som skall förstås såsom den grundläggande historiens tecken och under. Den sista profetiska hänvisningen till beståndsdelarna i det upproriska husets blindhet av Ellen White identifierar att de ögon som var välsignade att se det som alla rättfärdiga män önskade få se var Millerit rörelsens historia.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu framställas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser; och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er, att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.” Manuscript Releases, volym 21, 436, 437.

Jesus illustrerar alltid slutet med början, och den första hänvisningen till dem som har ögon men inte ser eller förstår, liksom den sista hänvisningen, visar att den grundläggande historien om det upproriska huset är det som inte ses och därför förkastas, och som därmed hindrar de oförståndiga från att känna igen det sena regnet. Historien 1840–1844 förebildades genom det forntida Israels befrielse från den egyptiska träldomen. Det forntida Israels misslyckande att bestå den inledande prövningsprocessen förde dem till Kadesh, där de godtog de tio spejarnas falska rapport och utsåg en ny hövitsman att leda dem tillbaka till Egypten. Fyrtio år senare fördes de åter till Kadesh, och

Mose felade genom att slå på Klippan en andra gång.

Fastän Moses misslyckades, gick Josua ändå vidare för att föra dem in i det utlovade landet. Det sista provet vid Kadesh hade ett allvarligt uppror förbundet med sig, ty Jesus illustrerar alltid slutet genom början, och de tio spejarnas uppror vid Kadesh i början av de fyrtio åren, och vid slutet av de fyrtio åren, illustrerar också ett stort uppror vid Kadesh. Men trots Moses uppror vid Kadesh blev visionen om att gå in i det utlovade landet inte längre fördröjd.

I upproret 1863, som ledde till det tilltagande upproret 1888, som ledde till det tilltagande upproret 1919, vilket kulminerade i upproret 1957, förde Jesus den laodiceiska adventismen tillbaka till Kadesh. Han förde dem tillbaka till den historia där den tredje ängeln anlände och inledde en prövningsprocess som slutligen gav upphov till upproret 1863 och till förvisningen till kringvandrande i Laodiceas öken. Den tredje ängeln trädde in i den avslutande historien för den laodiceiska adventismen den 11 september 2001, när den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton, som är den tredje ängeln, kom ned. Han förkunnade då att Babylon hade fallit, såsom förebildat genom nedkastandet av Nimrods torn, när tornen i New York City fälldes.

”Den tredje ängels budskap kommer inte att förstås; det ljus som skall upplysa jorden med sin härlighet kommer att kallas ett falskt ljus av dem som vägrar att vandra i dess tilltagande härlighet.” Review and Herald, 27 maj 1890.

Såsom det var med det forntida Israel, så är det också med det nutida Israel. Den generation som bevittnar den 11 september 2001 är den sista generationen. Jesus sade i Lukasevangeliet, kapitel tjugoett, att ”detta släkte”, och han identifierade detta släkte som dem som lever när himmel och jord skall förgås, vilket sker vid den andra ankomsten. Den generation som får leva och bevittna Kristi återkomst kommer att ha igenkänt ett tecken som bevisar för dem att de är den sista generationen. De kommer att veta och förstå att de är dem som lever när ”varje syns verkan” inte längre ”dröjer”.

När Jesus lämnade templet tillsammans med lärjungarna bad de honom förklara vad han hade menat med sin beskrivning av templets förstörelse. Det samtalet representerade det samtal som hans lärjungar för under den sista generationen. Lärjungarna önskade förstå vad han menade när han upprepade gånger hade undervisat att den laodiceiska adventistkyrkan skall sopas bort vid den snart antagna söndagslagen, då dess tillbedjare utspys ur hans mun och inte längre är de som talar för honom.

I sitt svar till lärjungarna beskrev Jesus Jerusalems förstörelse och den historia som följde därefter, ända fram till världens ände. Efter att ha framlagt den historiska översikten fram till vers nitton behandlar Han sedan Jerusalems förstörelse, en förstörelse som kunde ha inträffat vid korset, men som i Guds barmhärtighet och långmodighet uppsköts omkring fyrtio år. Vid slutet av de fyrtio åren skulle det finnas en kvarleva som skulle undkomma förstörelsen, men endast om de kände igen det tecken som Han då gav.

I det forntida Israels begynnelse fanns en fyrtioårig period, som började med en dom över de tio spejarnas uppror, en dom som uppsköts i fyrtio år på grund av Moses förbön. Vid det forntida

Israels slut fanns en dom över korsets uppror, som uppsköts i fyrtio år på grund av Kristi långmodighet och barmhärtighet. I båda dessa skeenden fanns en kvarleva som undkom. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Jesus tog upp det tecken som var förbundet med Jerusalems förstörelse och betecknade det som ”hämndens dagar”.

Och när ni ser Jerusalem omringat av härar, då vet att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen; och de som är mitt i staden må dra ut därifrån; och de som är ute på landet må inte gå in i den. Ty detta är hämndens dagar, för att allt som är skrivet skall fullbordas. Lukas 21:20–22.

”hämndens dag” är de sju sista plågorna, och av denna anledning sätter syster White Jerusalems förstörelse i samband med Guds verkställande dom i de sista dagarna.

Träden fram, ni hednafolk, för att höra; och lyssna, ni folk: må jorden höra, och allt som är däri; världen och allt som kommer fram ur den. Ty Herrens vrede är över alla folk, och hans harm över alla deras härar: han har givit dem till spillo, han har överlämnat dem åt slakt. Också deras slagna skall kastas ut, och stanken från deras döda kroppar skall stiga upp, och bergen skall flyta bort av deras blod. Och hela himlens härskara skall upplösas, och himlarna skall rullas samman såsom en bokrulle; och hela deras härskara skall falla ned, såsom lövet faller från vinträdet och såsom en fikonfrukt som faller från fikonträdet. Ty mitt svärd har druckit sig mätt i himlen; se, det skall komma ned över Edom och över folket som jag har förbannat, till dom. Herrens svärd är fyllt med blod, det är drypande av fett, av blodet från lamm och getter, av fett från baggarnas njurar; ty Herren har ett slaktoffer i Bosra och en stor slakt i Edoms land. Och vildoxarna skall falla med dem, och ungtjurarna med de starka tjurarna; och deras land skall dränkas av blod, och deras stoft göras fett av fetma. Ty det är Herrens hämnds dag, vedergällningens år för Sions sak. Jesaja 34:1–8.

Jesus gav sin första offentliga framställning i Nasaret och tillkännagav sig själv som Messias. Denna framställning styrdes profetiskt av principen om det första omnämmandet. Den läsning han valde klargjorde att hans verk inbegrep att förkunna ”Herrens hämnds dag”, vilken enligt Jesaja också är ”vedergällningarnas år för Sions sak”.

Det var i Nasaret som Kristus började sin offentliga tjänst och tillkännagav sig själv som Messias. Det var då som de som hörde Hans ord men inte förstod dem försökte döda Honom genom att kasta Honom utför ett berg. Början av Hans tjänst kännetecknades av att folket i Hans hemstad försökte döda Honom, och slutet på Hans tjänst av att Hans folk verkligen dödade Honom. Hans tjänst bestod i att identifiera sig själv som Messias, vilket Han blev när Han smordes vid sitt dop. Vid Hans dop sänkte sig en gudomlig symbol ned för att bekräfta uppfyllelsen av förutsägelsen om den kommande Messias. Den 11 augusti 1840 sänkte sig en gudomlig symbol ned för att bekräfta förutsägelsen om den prövande budskapet i den historien. Och den 11 september 2001 kom en gudomlig symbol ned för att bekräfta det förutsagda budskapet i den historien, vilket är budskapet om det sena regnet.

”Efter att i två dagar ha arbetat bland samarierna lämnade Jesus dem för att fortsätta sin resa till Galileen. Han gjorde inget uppehåll i Nasaret, där han hade tillbringat sin ungdom och tidiga mandom. Mottagandet i synagogan där, när han tillkännagav sig själv som den Smorde, var så ogynnsamt att han beslöt att söka mer fruktbara fält, att predika för öron som ville lyssna och för hjärtan som ville ta emot hans budskap. Han förklarade för sina lärjungar att en profet inte har någon ära i sitt eget land. Detta ord framställer den naturliga obenägenhet som många människor har att erkänna någon förunderligt beundransvärd utveckling hos en som utan åthävor har levt i deras mitt och som de ingående har känt sedan barndomen. Samtidigt kan just dessa personer bli vilt upphetsade över anspråken hos en främling och en äventyrare.” The Spirit of Prophecy, band 2, 151.

I Lukas tjugoförsta kapitel identifierar Kristus de etthundrafyrtiofyra tusen, den sista generationen som inte dör. Han gör detta genom att framlägga den historia som började med Hans sista besök i det som tidigare hade varit Hans Faders hus, men som därefter hade blivit judarnas hus. I framställningen av den historia som Jesus började lägga fram kom Han till den punkt då Jerusalem, och det tempel som lärjungarna ville veta om, skulle förstöras (år 70 e.Kr.). Han betecknade förstörelsen som hämnens dagar, vilket utgjorde en del av Hans inledande förkunnelse av sin tjänst. ”Hämnens dagar” representerade inte bara Jerusalems förstörelse år 70, utan också tiden för Guds vrede sådan den framställs i de sju sista plågorna.

Ty detta är Herren, HERREN Sebaots dag, en hämnens dag, då han skall hämnas på sina motståndare; och svärdet skall förtära, det skall mättas och drickas druckat av deras blod. Ty Herren, HERREN Sebaot, har ett slaktoffer i nordlandet vid floden Eufrat. Jeremia 46:10.

”Hämnens dag” över Babylon, framställd genom ”offret i landet i norr vid floden Eufrat”, börjar vid den snart stundande söndagslagen.

Till följd av Herrens vrede skall det inte vara bebott, utan helt och hållet öde; var och en som går förbi Babylon skall häpna och vissla åt alla dess hemsökelse. Ställ er i slagordning mot Babylon runt omkring; alla ni som spänner bågen, skjut på henne, spara inga pilar, ty hon har syndat mot Herren. Hög segerrop mot henne runt omkring; hon har räckt fram sin hand; hennes grundvalar har fallit, hennes murar har rivits ned; ty detta är Herrens hämnd: hämnas på henne; så som hon har gjort, så gör mot henne. Hugg bort såningsmannen från Babylon och den som för skäran under skördetiden; av fruktan för det förtryckande svärdet skall de vända tillbaka var och en till sitt folk, och de skall fly var och en till sitt eget land. Israel är ett förskingrat får; lejonerna har drivit honom bort: först har Assyriens kung förtärt honom, och sist har denne Nebukadnessar, Babylons kung, krossat hans ben. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall straffa Babylons kung och hans land, såsom jag har straffat Assyriens kung. Och jag skall föra Israel tillbaka till hans betesmark, och han skall beta på Karmel och Bashan, och hans själ skall mättas på Efraims berg och i Gilead. I de dagarna och på den tiden, säger Herren, skall Israels missgärning sökas, men ingen skall finnas; och Judas synder, men de skall inte återfinnas; ty jag skall förlåta dem som jag låter bli kvar. Drag upp mot Meratajims land, mot det och mot Pekods invånare; föröd och förinta fullständigt efter dem, säger Herren, och gör alldeles så som jag har befallt dig. Stridslarm hörs i landet och stor förödelse. Hur har inte hela jordens slägga blivit avhuggen och sönderslagen! Hur har Babylon blivit en ödemark

bland folken! Jag har lagt ut en snara för dig, och du blev också fångad, du Babylon, utan att du märkte det; du blev funnen och också gripnen, därför att du har stridit mot Herren. Herren har öppnat sitt vapenförråd och tagit fram sin förbittrings vapen; ty detta är Herren, Herren Sebaots, verk i kaldéernas land. Kom emot henne från yttersta gränsen, öppna hennes förrådshus; kasta upp henne i högar och förgör henne fullständigt; låt ingenting bli kvar av henne. Död alla hennes tjurar; låt dem gå ned till slakten. Ve över dem! Ty deras dag har kommit, tiden för deras hemsökelse. Rösten av dem som flyr och undkommer ut ur Babylons land för att i Sion förkunna Herren, vår Guds, hämnd, hämnanden för hans tempel. Kalla samman bågskyttarna mot Babylon, alla ni som spänner bågen; slå läger mot det runt omkring; låt ingen därifrån undkomma; vedergäll henne efter hennes verk; alldeles som hon har gjort, så gör mot henne; ty hon har varit högmodig mot Herren, mot Israels Helige. Jeremia 50:13–29.

Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. utgör den verkställande domen över den babyloniska skökan, vilken börjar vid den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna. Jesus visste att Han därmed identifierade år 70 e.Kr. som den snart annalkande söndagslagen, ty Han är upphovsmannen till sitt Ord, och Han är Ordet. Det är viktigt att känna igen den ram för profetian som Jesus framlägger i Lukas tjugoförsta kapitel, för att förstå vilket tecken det är som visar att den sista generationen har anlänt.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Kristi ankomst kommer att äga rum under den mörkaste perioden i denna jords historia. Noas och Lots dagar tecknar världens tillstånd alldeles före Människosonens ankomst. Skrifterna, som pekar fram mot denna tid, förklarar att Satan skall verka med all makt och ”med all orättfärdighetens förförelse”. 2 Thessalonikerbrevet 2:9, 10. Hans verksamhet uppenbaras tydligt genom det snabbt tilltagande mörkret, de mångfaldiga villfarelserna, irrlärorna och förvillelserna i dessa sista dagar. Satan för inte bara världen i fångenskap, utan hans bedrägerier genomsyrar också de kyrkor som bekänner sig till vår Herre Jesus Kristus. Det stora avfallet skall utvecklas till ett mörker djupt som midnatten. För Guds folk skall det bli en natt av prövning, en natt av gråt, en natt av förföljelse för sanningens skull. Men ur denna mörkrets natt skall Guds ljus lysa.

Han låter ”ljuset lysa fram ur mörkret”. 2 Korintherbrevet 4:6. När ”jorden var öde och tom, och mörker var över djupet”, ”svävade Guds Ande över vattnen. Och Gud sade: Varde ljus; och det blev ljus.” 1 Moseboken 1:2, 3. Så går i den andliga mörkrets natt Guds ord ut: ”Varde ljus.” Till sitt folk säger han: ”Stå upp, var ljus; ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.” Jesaja 60:1.

”Se”, säger Skriften, ”mörker skall övertäcka jorden, och töcken folken; men över dig skall Herren gå upp, och hans härlighet skall ses över dig.” Vers 2. Kristus, utstrålningen av Faderns härlighet, kom till världen som dess ljus. Han kom för att representera Gud för människorna, och om honom står det skrivet att han blev smord ’med den helige Ande och med kraft’ och att han ’gick omkring och gjorde gott’. Apg. 10:38. I synagogan i Nasaret sade han: ’Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika evangelium för de fattiga; han har sänt mig att hela dem som har ett förkrossat hjärta, att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blindas, att ge de förtryckta frihet, att predika Herrens nådens år.’ Luk. 4:18, 19. Detta var

det verk som han gav sina lärjungar i uppdrag att utföra. 'Ni är världens ljus', sade han. 'Låt på samma sätt ert ljus lysa inför människorna, så att de kan se era goda gärningar och förhärliga er Fader som är i himlen.' Matt. 5:14, 16." Prophets and Kings, 217, 218.